GLORIA
ELLER
ÖDETS HAND.

(Forts. från föreg. nr.)

— Gott, gott, du skall snart få veta alltsammans, men först säg mig, var du lämnade din lilla hustru, och varför hon inte följde med dig hit. Lämnade du henne vid La Compte's Landing? Naturligtvis gjorde du det, och naturligtvis måste du uppsöka henne i kväll. Likväl hoppas jag, att du kan skänka mig en timme, så att jag kan berätta för dig allt jag har att säga.

Och därpå, då hon såg att David slutat äta och att han icke hade någon aptit mer, steg hon upp och började duka av bordet.

— Lyssna till vinden, så hårt det blåser, sade den gamla en stund senare. Det kommer att bli mycket kallt i natt för dig, om du måste fara över till fastlandet och gå hela vägen till La Compte's Landing.

— Jag behöver inte göra det, svarade David.

— Jo, men du måste, David. Du kan inte lämna din lilla fru alldeles ensam första kvällen hon kommer till sitt eget hem.

— Hon är inte där, farmor.

— Vad? Inte där? Då lämnade du henne kvar i staden? Det var inte rätt, David. Du skulle ha stannat hos henne eller tagit henne med dig.

— Hon är inte i staden heller, farmor. Hon är i sitt eget hem.

— Och var är det, David? Jag visste inte, att hon hade något annat hem än La Compte's Landing. Var är hennes endra hem?

— Vid Gryphynshold.

Stickningen föll ur den gamlas händer och hennes armar sjönko ned i knäet. Hon stirrade häpen med dödsbleka kinder på sin sonson.

— Gryphynshold? upprepade hon med knappt hörbar viskning.

— Ja, svarade David, som alldeles misstog sig på orsaken till den gamlas rörelse. Jag vet att det är långt borta och i en vild trakt, att det icke är en passande vistelseort för en ung, rik och fin dam, men hon hade beslutat sig för att fara dit och att stanna där. Jag förmodar, att de romantiska historierna om stället voro så tilldragande.

— Gryphynshold, Gryphynshold, klagade den gamla.

— Ja, som jag säger, fortfor David omisstänksamt. Men hon är inte allena. Hon har en gammal hygglig gumma, mrs. Brent, och en ung, mycket glad flicka, miss Cummings, till beskydd och sällskap, förutom en hel massa tillgivna tjänare. Och miss de Crespigney är på väg dit.

— Gryphynshold, upprepade den gamla i samma förskräckta ton. Hon tycktes vara oförmögen att säga något annat.

— Ja, ja. Det var en ledsam nödvändighet. Men jag skall berätta alltsammans för dig. Jag var nödgad att lämna henne för tillfället. Men allting står väl till.

— Och att du, David, skulle komma inom Gryphynsholds murar!

— Och varför inte? Det är ju en egendom, som gått i arv till Gloria. Hennes far köpte egendomen av sir Owen Griffin, den walesiska baronen, som var närmast släkt med Dyvyd Gryphyn, den siste ägaren här i Amerika, och som dog barnlös.

— Jag visste inte en gång, att den förskräckliga platsen övergått i andra händer, sade mrs Lindsay darrande.

— Farmor, vad i all världen vet du om Gryphynshold? frågade David, som äntligen fått ögonen öppna för sin farmors besynnerliga beteende då hon hörde egendomens namn.

— Vad jag vet, vet jag till min sorg!

— Farmor, har den hemlighet, du ämnar omtala för mig, något att göra med den där gamla borgen?

— Allting att göra därmed, min gosse. Allting att göra därmed stönade den gamla.

— Var inte förskräckt eller orolig, farmor! Vad du än kommer att berätta för mig, är jag säker på, att du ej behöver hysa någon fruktan. Jag är ju en frisk och stark ung man och din sonson, fullkomligt i stånd att taga vård om dig — och mig själv till på köpet.

— Ja, David, du är mitt barnbarn. Ingenting kan ändra den saken, vad annat som kommer att ske. O, barn, jag vet inte, hur jag skall kunna omtala det för dig!

— Kanske om jag berättade för dig en märkvärdig dröm eller syn, som jag hade på Gryphynshold, att det skulle gå lättare för dig?

— En dröm, säger du barn? Jag också hade en dröm, som gav mig en varning, att jag icke längre fick hålla sanningen dold för dig, David, sade den gamla.

— Tala först om för mig din dröm, farmor.

— Jo, det var den första natten efter din återkomst från St. Inigoes. Jag hade fått ditt brev och din lilla frus genom fader Moriarty, så jag visste vad som hänt. Men det var första natten jag tillbragte ensam här på sandön, och jag kände mig så övergiven, att jag var färdig att gråta. Jag stängde huset väl och gick till sängs, men jag kunde inte sova.

— Stackars farmor. Jag tänkte på dig, och så gjorde Gloria.

— Jag vet det, min gosse, och jag klandrar dig icke det ringaste. Men den natten var jag inte lik mig, som jag är i vanligheten. Jag kände mig hjärtesjuk och var orättvis tillika. Jag sade för mig själv, där jag låg i det mörka ensliga rummet — jag sade för mig själv:

"Av alla de barn jag fostrat upp har intet stannat hos mig. Jag är ensam och övergiven i min ålderdom."

Och då, David — du skulle knappast vilja tro det — hörde jag en röst viska i mitt öra — en röst den mjukaste jag hört i all min dar. Rösten viskade:

"Moder".

— Jag kände igen den och en underbar frid smög sig över mig. Men fastän jag kände igen rösten, frågade jag:

— Vem är det, som kallar mig?

— Det är jag, din dotter Desolée.

— Är du helt nära mig, mitt barn? viskade jag.

— Är du helt nära mig, mitt barn? viskade jag.

— Jag är alltid när dig, moder. Alltid när dig.

— Låt mig se dig, Desolé, mitt barn. Jag är inte rädd, viskade jag.

— Nej, du kan inte se mig nu och du kommer ej att få se mig, förrän din förlossningstimme slår och du inträder i den värld av ljus, där jag nu lever.

— Var är den värld, du talar om, Desolée frågade jag.

— Här, överallt, inom dig och runt omkring dig.

— Desolée, sade jag, jag har bekymmer för Davids skull. Om jag skulle dö nu, komme hemligheten att dö med mig och han aldrig få veta den.

— Du får snart se honom. Jag skall skicka honom till dig, och då måste du yppa för honom hemligheten i hans liv. Han kan få veta den nu, och jag löser dig från ditt tysthetslöfte.

— Jag tyckte att jag nästan höll på att dö. När jag svarade henne, uttalade jag icke orden själv, men hon hörde mina tankar. Och på samma gång förnam jag hennes ord utan att höra dem med min yttre hörsel. Och när jag somnade in igen, tyckte jag mig fara långt bort i rymden. Jag vaknade inte igen förrän sent på morgonen men med ens stod alltsammans klart för mig?

— Det var en dröm alltså?

— Ja, barn, det måste ha varit en dröm, oaktat det var den tydligaste dröm jag haft i hela mitt liv. Och jag kände mig upplivad därav. Jag tror, att mitt älskade barn kom till mig i drömmen, liksom änglarne brukade besöka de utvalda i gamla testamentet.

— Du talar om ditt barn och din dotter och kallar henne "Desolée". Jag visste inte, att du haft någon dotter eller något annat barn än min fader.

— Jo, jag har haft en dotter, ty jag tror mig ha rätt att kalla ett barn, som jag sett födas och närt vid mitt bröst och tagit vård om varje timme av dess liv under uppväxttiden, för min dotter. Men detta är en del av den hemlighet, som jag skall berätta för dig. Låt mig emellertid först höra din dröm, ty jag har en aning om att den står i någon förbindelse med min. Hon sade, att hon skulle sända dig till mig.

— Och så gjorde hon, farmor.

David berättade nu för den gamla den dröm eller vision han haft på Gryphynshold och hurusom en röst manat honom:

"Stig upp, David Gryphyn, och far hem. Min moder har något att meddela dig".

— Tror du, farmor, frågade han, sedan han redogjort för alla detaljerna av uppenbarelsen, tror du, att det var samma person, som tilltalade dig i drömmen?

— Ja, David, det var densamma.

— Och vem var det?

— D i n m o r!

— Men — men min mor var ju din sons hustru, din sonhustru Kate Lindsay, och hennes röst var inte mjuk utan hård, om jag minnes rätt.

— Din moder, David, var Desolée Dubois, min älskade fosterdotter, lika nära lika kär för mig som om jag själv bragt henne till världen. Ty hennes egen mor dog samma dag barnet föddes. Och jag lade den lilla till mitt bröst, ty jag hade en son, en månad gammal vid den tiden. Jag var stark och frisk och endast tjugufem år, när detta hände. Min man brukade kalla barnen våra tvillingar.

— Alltså är du icke min, farmor eller ens släkting! utbrast David, och han kämpade med tårarna vid tanken på att ha förlorat den närmaste släkting han haft.

— Ack, David, det var den förnämsta orsaken, varför jag inte ville omtala hemligheten för dig. Jag visste, att du skulle känna det så och säga de ord, som nyss undsluppo dig. Men jag är din mormor, ty din mor var i alla avseenden min dotter, och även dig har jag vårdat som mitt eget kött och blod. Jag är din mormor, den enda du någonsin haft, och du får icke förneka mig, klagade den gamla.

David steg upp och föll på knä för henne samt tog hennes händer i sina och förde dem till sina läppar och sitt hjärta. Därpå blickande upp i det gamla kära ansiktet sade han.

— Du är den enda släkting jag någonsin haft, sedan jag var ett litet hjälplöst barn. Du är den som jag älskat högst i världen. Hur kan du tro, att jag skulle vilja förneka dig? Jag är ledsen, att det icke finnes något blodsband mellan oss, men intet blod, ingen tillfällig bördsrätt kan vara så stark som det band av kärlek som binder oss två tillsammans.

— Ja, du har rätt, min gosse, sade den gamla med skälvande röst.

— Låt oss aldrig mer tala om den saken, sade den unge mannen och gav henne en öm smekning.

— Och nu, barn, sedan det värsta är över, skall jag berätta hela historien för dig. Stig upp och sätt dig här vid min sida. Du måste ha reda på allt och höra vad som tillkommer dig, och då skall du troligen se att vad börd och rang beträffar, du är din unga högättade makas like.

— O, farmor, om du har något att berätta för mig, som kan föra mig närmare till henne, vore det blott i yttre omständigheter, så skulle ingenting vara mera välkommet.

— Vad vill detta säga- är du inte lycklig med din lilla fröken.

David funderade ett ögonblick. Han ville inte oroa den gamla med alla detaljerna av sitt skenäktenskap och därför svarade han undvikande:

— Hon är en ängel av godhet, såsom du väl vet. Hon skulle nog vilja förgäta skillnaden i börd och samhällsställning mellan oss, men världen tillåter henne icke att göra det. Och därför skulle jag för hennes egen skull önska att vara henne närmare i rang.

— Du skall bli det, David.

— Ja, förr eller senare genom min egen energi, farmor, om också icke slumpen gynnar mig.

— Jag tror dig, min son.

— Men nu farmor, låt oss höra din historia, sade David och reste sig upp från sin halvt knäböjande ställning och intog sin gamla plats på andra sidan eldstaden.

KAP. XXXI.

— David du har hört eller läst i någon bok om det förskräckliga blodbadet på San Domingo, då slavarne en natt reste sig upp mot sina herrar och slaktade män, kvinnor och barn, satte eld på byggnaderna och belägrade dem för att driva tillbaka i lågorna alla, som sökte undkomma därifrån. Du har läst om alla dessa ryslighet och hur det förut så fruktbara landet, vilket liknade en enda stor trädgård, blev förvandlad till en uppbränd och ofruktbar öken. I detta blodbad förgicks nästan hela den vita befolkningen. Det var endast få, som undkommo förödelsen liksom genom ett mirakel. Somliga lyckades rädda sig, därför att de hjälptes på väg av trogna tjänare, som hemlighöllo deras vistelseort och nattetid förde dem i säkerhet.

— Bland de mördade var en franman, monsieur Autome Dubois. Hans plantage förstördes och boningshuset brändes upp, själv blev han innebränd. Men hans unga hustru blev räddad från samma öde med tillhjälp av en trogen slav, José, som gömde henne i sin egen hydda och efteråt en natt förde henne till Port-au-Prince och förde henne ombord på klippern Baltimore, som låg segelfärdig. Själv var den stackars unga kvinnan halvt vansinnig tillföljd av de förskräckliga lidanden, hon undergått, och ännu förskräckligare, som hon fått bevittna. Hon var i den föreställningen att hennes make var ombord på fartyget. Eljest skulle ingenting kunnat förmå henne att lämna ön. Den trogne negern José följde med henne. Allt detta, David, har berättats mig men nu kommer jag till händelser, som jag själv upplevat.

— En kväll här på sandön då jag varit gift ett år och hade en liten pojke några veckor gammal, blevo vi störda av främmande människors ankomst hit, något som aldrig förut inträffat. Det var vid åttatiden på aftonen som vi hörde steg och röster utanför. Jim, min man, och jag undrade, vem det kunde vara, men innan vi hunnit stiga upp och gå ut för att se efter vem det var, hördes en häftig knackning på dörren, och då Jim öppnade, stod där i dörröppningen en av hans gamla kamrater, som han visste var styrman på ett skepp från Baltimore.

"För Guds skull, Lindsey", sade styrmannen utan att ens hälsa först, "för Guds skull, låt mig låna en stege eller hällre en dörr för att bära hit en sjuk kvinna från stranden. Hon är en flykting från blodbadet på San Domingo, som ni kanske inte hört talas om en gång. Jag har inte tid att berätta något därom, men för Guds skull, låt mig få vad jag ber om."

— Och, Jim, min man, gjorde inte en enda fråga utan lyfte av dörren till vår stuga och tillsade mig att skaffa kuddar och täcken, under det att styrmannen från klippern förklarade saken vidare för oss. Hon hade hastigt blivit sjuk ombord, och det var något mycket allvarsammare än sjösjuka, och skeppets vagning, inverkade så på henne, att doktorn fruktade för hennes liv, om hon inte bleve förd i land. Och därför, när sandön kom i sikte, hade styrmannen, vilken visste, vem som bodde där, föreslagit kaptenen, att de skulle kasta ankar och sätta ut en båt samt föra den sjuka kvinnan i land, vilket också skedde. Negern följde med sin matmoder.

— Jim följde med styrmannen ned till stranden och efter en stund kommo de bärande med den sjuka och lade varsamt ned henne på den bädd, jag gjort i ordning under deras frånvaro. Jag lutade mig ner över henne för att närmare betrakta henne och få en idé om vad som vore att göra. Det var den vackraste varelse jag någonsin skådat. Hon hade ett litet ansikte men stora, underbart vackra ögon med långa ögonfransar; hennes hår var glänsande svart och låg utbrett över henne såsom ett täcke, räckande ned till fötterna. Jag har aldrig sett en ansiktsfärg så bländande vit, aldrig händer och fötter av en sådan skönhet.

— Hon var vid sin fulla sans, och hon mumlade några främmande ord, som jag icke förstod. Men jag förstod det älskliga leende, som åtföljde orden. Så jag tog hennes hand och kysste den, för att hon skulle förstå, att hon var bland vänner. Och därpå vände jag mig till min man och sade:

"Det första vi måste göra är att skicka efter doktorn för att se, vad som fattas henne, och på samma gång efter en präst, ty de förstå de utländska språken.

— Och Jim gick ut, fastän det var sent, och for över till St. Inigoes och kom snart tillbaka med fader Moriarty, vilken samtalade med den unga kvinnan och fick reda på så mycket av hennes senaste levnadsöden, som hon själv kom ihåg i det tillstånd av halvt vansinne, vari hon befunnit sig sedan den förskräckliga natten på San Domingo. Fader Moriarty, som känner till läkarekonsten nästan lika bra som en doktor, sade att vi bara skulle taga god vård om henne, men att ingen doktor behövdes ännu på några dagar.

— Och så stannade den unga varelsen hos oss omkring två veckor, då hon en natt gav livet åt en liten flicka, i alla avseenden hennes avbild. Jim begav sig genast i väg efter doktorn, men kom icke tillbaka med honom förrän följande morgon. Då var hon knappt vid liv. Jag frågade doktorn, om hon kunnat räddas, ifall han kommit tidigare, men han svarade, att ingenting kunnat uträttas. Han tillsade oss att skicka efter fader Moriarty, så fort som möjligt, och han kom tillräckligt tidigt för att emottaga hennes sista suck. Mitt hjärta är nära att brista, när jag tänker på den stunden.

— Fader Moriarty döpte den lilla flickan till Marie Desolée, såsom han sade att modern bett honom om. Hon hade även anförtrott barnet i våra händer, om vi ville åtaga oss det. Båda voro vi glada att taga emot den lilla flickan och lovade att uppfostra henne med samma kärlek som vårt eget barn.

— Vi fingo aldrig några flera egna barn än den lilla gossen, och åt ingen annan anförtrodde vi hemligheten av flickans börd. Alla utom prästen och läkaren hade den föreställningen, att de båda voro syskon, och barnen växte upp och hade samma tillgivenhet för varandra, som man träffar på mellan tvillingssyskon.

— Den lilla Desolée växte upp till en fullkomlig skönhet och tillika det älskligaste väsen, vars kärlek rikligen belönade oss för den vård vi ägnat henne.

Här svek rösten den gamla. Hennes bröst hävdes av suckar och snyftningar och tårarne föllo långsamt utför hennes skrumma kinder. David som aldrig sett ett sådant utbrott av rörelse hos den gamla, närmade sig hennе och sökte med ömma ord och smekningar stilla hennes sorg. Till sist blev den gamla kvinnan lugnare. Hon torkade tårerne och satte sig till rätta i stolen och började återtaga sin berättelse.

— Alla dessa händelser, sade hon, inträffade för så länge sedan, att jag trodde mig kunna tala om dem utan denna sinnesrörelse. Jag trodde jag för alltid begravit den sorg, jag då kände, och som krossade min stackars Jims hjärta. Men det ser ut, som det allt skulle komma tillbaka till mig lika tydligt, som om det hänt igår. Vi älskade henne så innerligt. Hon var oss lika kär som vårt eget barn och hon var vår högsta glädje ända till.....

— Till vad farmor? frågade David, då den gamla avbröt sig själv.

— T i l l s h a n k o m.

— Vem?

— Han som förstörde vår lycka den uslingen!

— Vem? Vem?

— DYVYD GRYPHYN!

Den gamla gjorde ett uppehåll i sin berättelse, medan David satt stum med den största häpnad målad i sina

— O, vi voro alla så intagna av henne, så stolta över henne. När någon gång ett främmande öga föll på henne, kunde betraktaren ej dölja sin överraskning över att finna en så tjusande varelse bland det enkla fiskarfolket. Och under sommarmånaderna var det ej sällsynt, att främlingar besökte trakten. Varje söndag samlades familjerna i kyrkan på fastlandet, och hit kommo främlingarne också. Men ingen mer än prästen, doktorn och vi själva hade någon annan föreställning, än att Desolée var vårt eget barn. (Forts.)

FARM OCH HEM.

DÅ MAN KÖPER TYG.

Då man köper bomullstyg, lönar det sig att undersöka kvaliteten genom att draga ut en tråd, tvinna upp den och sedan draga ut de små fibrerna. Om man finner, att dessa äro av ungefär samma längd, är detta ett gott tecken, särskilt om fibrerna äro relativt långa. Äro de av olika längd, blir tyget snart luddigt och ojämnt på ytan då stärkelsen och glansämnet går ur tyget. Detta beror därpå att ändarna på de korta fibrerna arbeta sig ut. Tyg vävt av dylik tråd smutsas givetvis mycket lättare än sådant med fast och hård yta.

Undersök vidare om tråden är jämn och av lika grovlek över allt. Ojämn tråd betyder svaghet i väven. För att bedöma vävens fasthet, kan man sträcka tyget i olika riktningar, skrapa sedan lätt med fingernageln och se efter, om trådarna rubbas ur sitt läge. Ju tätare tyget är vävt, desto starkare och hållbarare är det, om andra faktorer äro enahanda. Om väven är lös, får man vara beredd på att tyget kommer att krympa betänkligt sedan det tvättats.

Gnid ett hörn av tyget mellan fingrarna rätt hårt och se, om det innehåller stärkelse eller annat glansmedel. Bäst är, om man kan taga hem ett prov och tvätta detta. S. k. "mercerizzing" är en permanent glans given bomull, som samtidigt gör denna starkare och hållbarare. Denna glans bör finnas kvar efter tygets tvättning.

ARBETA KVINNOR FORTARE ÄN MÄN?

Härpå svarar psykologerna vid Johns Hopkins universitet i Baltimore utan tvekan "ja", enligt vad en representant från universitetet, miss Isabel Stewart, meddelar. Kvinnor kunna uträtta mera arbete under en given tid än män, men de senare äro det vackra könet överlägsna, då det gäller att bedöma saker och frågor.

Fröken Stewart grundar sitt påstående på fakta, tycktes det. Experiment, omfattande 542 män och 542 kvinnor, samtliga studerande i ålder 16—39, ha utförts av universitetets psykologer. Liknande försök ha hittills utförts med skolbarn, varvid man anletsdrag. Efter en liten stund återtog hon:

konstaterat, att flickor som regel utmärkt sig för större snabbhet och noggrannhet i arbetet, men icke kunnat hålla pojkarna stången vid bedömning av vikt och avstånd.

Proven vid Hopkinsuniversitetet bestodo däri, att eleverna fingo insätta bokstäver i stället för vissa symboler. Alltsammans var noggrannt förklarat upptill på sidan. Bedömningsprovet bestod däri, att eleverna fingo uppgiva, hur pass många utbyten de trodde sig om att kunna medhinna på den givna tiden. Det första provet varade en minut och 15 sekunder, det senare endast en minut.

Resultaten blevo sedan analyserade och sammanställda. Ingen märkbar skillnad mellan de bägge könen i fråga om uppmärksamhet och noggrannhet under uppgiften noterades, men kvinnorna medhunno mera arbete än sina manliga kolleger. Männen å andra sidan ådagalade större skärpa vid bedömningen av den arbetskvantitet, som de ansågo sig kunna utföra under den givna tiden. FLIS.

OM GETEN OCH GETMJÖLKEN.

Det ser ut, som om geten vore för litet uppskattad i vårt land, ty därpå tyder ju den omständigheten att geten på många håll är helt och hållet försvunnen som husdjur. Så var det icke förr, utan tvärtom. Hade man inte råd att hålla andra husdjur, så nog höll man sig då med en eller flera getter. Ty det är inte förro skull man kallar geten "den fattiges ko", det namnet har hon mer än väl förtjänat. Intet husdjur kan väl som geten göra nytta för sig, även om födan skulle vara av knapp och tarvlig beskaffenhet. Ty geten kan i det stora hela vara nöjd med litet! På många ställen får ju ej folk ha getter även om de ville aldrig så gärna, ty skogsägarna förbjuda dem att släppa getter till skogen, för att i annat fall göra getterna skada på skogen mena de. Härom äro ju meningarna rätt delade. Men de som kunna ha sina getter lössläppta på sommaren, ha otvivelaktigt den största nyttan av dem. Ett utmärkt foder åt getter är att på sommaren taga lövkärvar åt dem, som få torka tills vintern. Ingen mjölk är väl så närande och hälsosam, som just getmjölken. Många kunna inte fördraga den att dricka på grund av den litet starka smaken, men vänjer man sig bara vid den, så tycker man att getmjölk är god. Getost blir mycket god; godare än ost gjord av komjölk, som gärna vill bli litet seg. Blandar man ihop getmjölk med komjölk blir även detta en god ost. Mesost däremot blir ej så god enbart kokad av getvassla, blir litet stark i smaken, men kan förbättras av socker. Getmjölk är också värdefull för matlagning i övrigt och bakning. Vetebröd till exempel jäser bättre och blir godare, bakat med getmjölk än med komjölk. Så i det fallet ser det ut som om getmjölk skall kunna ersätta ägg. Getens kött är mycket smakligt och i vissa avseenden bättre än fårkött. Varför skall inte geten kunna bli lika mycket värderad som fåret?

HUVUDVÄRK.

Det är få människor i våra dagar som kunna säga, att de aldrig haft huvudvärk, skriver Dansk Sundhetstidning. Det är en så vanlig sjukdom, att man inte riktigt räknar med den. Man tar "ett pulver" och så är det inte mer med den saken.

Det är naturligtvis rätt att inte göra stor affär av varje litet illamående, men å andra sidan bör man ha i minne att ett sådant just kan vara alarmsignalen för den sjukdom som håller på att utveckla sig. Förbiser man denna signal kan man få anledning till bitter ånger längre fram.

Det moderna storstadslivet med dess många skiftande intryck eller långvariga stillasittande och brist på frisk luft inverkar i hög grad på nerverna och överanstränger dem.

Huvudvärk är ofta ett tecken just härpå. Kommer den ofta uppå måste icke sällan hela levnadssättet omläggas.

Kan man icke få tid till långa promenader, måste man söka ersätta dem genom, att så vitt möjligt, tillbringa söndagen i fria luften och för övrigt skaffa sig så mycket motion som möjligt genom morgongymnastik, varvid man skall försöka genomarbeta muskslerna.

Viktigt är också att få tillräckligt sömn, 7—8 timmar och i frisk luft. För öppet fönster när årstiden medger det! Denna enkla ordination skulle, om den tillämpades, befria en mängd människor från deras huvudvärk.

Ofta kan huvudvärk föranledas av en organisk sjukdom, i vilket fall naturligtvis läkaren bör tillfrågas. Icke sällan föreligger bleksot, som utom arsenik och järn även fordrar motion och frisk luft.

I andra fall av envis huvudvärk är det tillrådligt att söka en ögonläkare. Det kan vara fel i ögats byggnad, som kan framkalla huvudvärken. Här är botemedlet särskilt avpassade glasögon.

RISGRYN.

som sköljts i varmt vatten, innan de kokas, ge bättre smak än om de sköljts i kalt vatten.

DÅ MAN ÅNGKOKAR KÖTT,

bör man alltid tillse, att köttet lägges i kastrullen, medan vattnet i den undre kastrullen är kallt. Om vattnet är kokande, då köttet lägges ned, blir detta i regel alltid segt och dåligt.

Macedoine av grönsaker. Skär kokta rödbetor, morötter och rovor i små strimlor. Blanda därmed lika mycket kokta ärter, lima bönor och litet grön peppar, den senare icke kokad. Över dessa grönsaker hälles en god vit sås och upphettas. Garnera med persilja.

RICETTI.

Låt 2 matskedar smör eller margarin smälta i stekpannan och koka en lök, väl hackad, i detta tills löken är vackert brun. Blanda i kopp kalla, kokade risgryn, ½ pund hackad kokt tunga, 2 hackade hårdkokta ägg, 1 tesked salt, ¼ tesked peppar och tillsätt löken och smöret. Låt steka omkring 15 minuter eller tills väl brynt och servera på serveringsfat garnerat med persilja.

KALOPS.

En skiva oxkött—100 gr., en tesked smör, en fjärdedels tesked salt, en kvnisudd vitpeppar, en matsked vetemjöl, ett lagerblad, tre stycken kryddpepparkorn, en kopp kokande vatten.

Beredning: Doppa en handduk i varmt vatten och tvätta köttet med den. Sen skall du skära det i mindre bitar. Bryn smöret i en kastrull, lägg så ned i köttet i denna tillsammans med alla kryddorna. Strö över mjölet. Häll på det kokande vattnet, lägg på locket och låt sedan kalopfärdig och då får servera den.

FYLLDA TOMATER.

På två stycken stora tomater utskäras upptill med vass kniv ett lock, varefter de urholkas med sked. Det urtagna samt locken tillvaratages och användas jämte ett halvt pund tomater till middagens soppa. En remouladsås göres, och häri blandas en matsked i strimlor skuren inlagd gurka, lika mycket äpplestrimlor, lika mycket rödbetsstrimlor, ett hackat ägg, en matsked kauris, en matsked hackad gräslök, en matsked hackad dill samt två matskedar av något av följande: fisk, kött eller mjukkokta och spolade kalla risgryn (som skilja sig och ej äro grötiga). Med detta fyllas tomaterna, som läggas på en bädd av i fina strimlor skuren sallat.

VI KUNNA ICKE LOVA

— — — — att en kanna innehållande vad grädde som helst skall bringa er god ersättning

MEN

denna organisations underbara tillväxt beror till stor del på det förtroende som visats oss av producenten. Vi skola givetvis söka göra vårt bästa för att behålla detta förtroende.

VI LOVA

— — — — att varenda gräddkanna som Ni skeppar till Caulder's skall erhålla samma personliga tillsyn som om Ni vore vår enda leverantör och att högsta möjliga betalning under existerande marknadsförhållanden skall tillfalla eder.

Om Ni önskar icke blott god behandling utan även rättvis sådan sänd då eder grädde till närmaste filial av

Caulder's CREAMERIES LTD

FILIALER I: Assiniboia, Broadview, Bruno, Bulyea, Carlyle, Empress, Cardiff, Gravelbourg, Humboldt, Maple Creek, Moose Jaw, Outlook, Regina, Saskatoon, Shaunavon, Swift Current, Watson, Wetaskiwin, Wilkie, Wolseley.

(Förut känt under namnet Saskatchewan Creamery and Ice Cream Company, Limited.)

W. FINKEL

Expert urmakare och juvelerare

242 Logan Ave., Winnipeg.

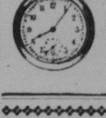

25 års erfarenhet. Alltarbete garanterat. Speciell uppmärksamhet för gamla lands klockor. Order från landsorten ges prompt uppmärksamhet.

GÖR ETT FÖRSÖK!

PATENTER

Trade Marks—Copyrights

Fetherstonhaugh & Co.

Den gamla etablerade firman 36—37 C.P.R. Building, Hörnet av Portage & Main St.

WINNIPEG

Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar

Skandinaver Önskas

Det finns fortfarande rum för många skandinaviska settlare i Canadas bästa "mixed farming" distrikt, Enderton Co., C. P. R. och H. B.-land. 8 till 35 års avbetalningsvillkor. $200 till $400 vid köpet. Upparbetade farmar till olika priser. Staden har mejeri, kvarn, högskola, hospital m. m. Största skandinaviska settlement i Canada.

LEONARD WREEDE
Box 51, Wadena, Sask.

Brudkronan för ogifta damer och herrar som önska brevväxla med personer värda från 1,000 till 45,000. Låt bröllopsklockor ringa för eder en gång. Damer erhålla herrars namnlista fritt. Tillskriv på skandinaviska eller engelska. — Peter E. Hanson, Box 1005, Chicago, Ill., U. S. A.

ÖNSKAS

hushållerska i 45—50- års åldern till ensam man, ägare av liten farm. Passande för den, som mer sätter värde på ett gott hem, än en hög lön. Svar till

A. ROBERTS,
Jaffray, B. C.

HÖNSAVLARE!

Befria höns och fjäderfä från ohyra. Sänd $1 för att lära utan att röja metoden. Ingen medicin, intet arbete. Små omkostnader. Metoden garanteras och pengarna återsändas, i händelse metoden icke verkar. — N. S.